

רוחמה

את "הקריריה" שלי ברכיבה התחלתי, כמובן, בזיהרה על גבי האטון, עוד בהיותי ילדה ובטרם היה לנו משק וסוסים. זמן רב שימשה לי אتونנו אמצעי תחבורה בלבדי גם ל"مسעות" גודלים מאשר על הגורן או אל המעיין. גם כשהוזמנתי כמלואה לגב' דינה נורמן, אשתו של ד"ר נורמן וחובשת במקצועה.

הגב' נורמן הייתה מזמנת — במקומות רופא גבר — אל בית הנשים של חגי אברהם, שהתגורר בקרבת הכפר חייאם (כיום לבנון). היה זה ערבו עשיר ומכובד, זקנו שחור עשוי ומסורק למשען (היו מרננים שהוא צובען). כשהיה יוצא רכב על סוסו — היה שומר־ראש הולך, או רץ לפניו. בביתו של חגי אברהם — בית אבניים גדול ומפואר בלב בוסתן רחב ידים — היו מתקבלות לבבות רבה כדי קבלת פנים והארחה הטובה על העربים בכלל ועל העשירים והמכובדים שביהם בפרט. ומה גם שהיה אלה ביקורים לשם אירוח יותר מאשר לשם ריפויו כלשהו.

תפקיד זה כמלואה — הייתה מלאה, כאמור, ברכיבה על גבי האטון.

ואולם, מי זה מוכן להסתפק ברכיבה על חמורות, הן הסוסים גם הם לא באו לעולם אלא כדי לשאת עליהם על גבים. והנה, יש כבר משק ויישנים סוסים והaton אין ממש שת יותר אלא להובלת מים מן המעיין.

שמעתי אומרים, שרכוב טוב חייב להתנסות אי פעם בנפילה מסוס. ואם היה זה שלא במקורו — התנסייתי בכך.

רכבנו — כמה נערים מכיתתי ואני — בדרך עפר לשדות המרג'ן. אין צורך לומר שבחברה צו אין רוכבים סתם